

РЕШЕНИЕ

№ 6374

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 26.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7188** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Т., [улица], ет.6, представлявано от управителя Н. П. Я., чрез адв. Е. Й. - Й. от САК срещу Решение № Ц-30 от 16.08.2019 г. на КЕВР.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и в противоречие със задължителните указания на съда, Комисията е отказала да възобнови административното производство по заявлението. Излага се и, че оспореното решение е немотивирано. Иска се от съда да прогласи оспореното решение за нищожно, евентуално да го отмени, като незаконосъобразно, като се претендира и присъждане на направените в производството по делото разноски, включително заплатен адвокатски хонорар.

В съдебно заседание от 26.10.2021 г. жалбоподателят се представлява от адвокат Т. Г. с пълномощно по делото. В предоставения срок се депозирани писмени бележки, които доразвиват аргументите от жалбата. В тях е посочено, че КЕВР са били длъжни да възобновят производството и да преразгледат определените с решение Ц – 24 / 2015 г. и с решение Ц – 17 / 2016 г. преференциални цени, тъй като е налице ново обстоятелство, което води до съществено изменение на ценообразуващите елементи, а именно стойността на преференциалната цена, върху която следва да се приложи коефициента по чл. 32, ал. 4 ЗЕВИ.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране, редовно призован, се представлява от юрисконсулт Р. М. и юрисконсулт Р. Р.. Дватамата (заедно

и поотделно) оспорват жалбата. Излагат подробни доводи, които са в смисъл, че решенията, за които се иска възобновяване са в следната хипотеза: едното е влязло в сила със съдебен акт и в този случай то не може да бъде преразгледано, а по отношение на другото решение – то също е отменено и КЕВР се е произнесла с нов акт, който отново е предмет на съдебен контрол. Претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София град, III отделение, 45 – ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Делото е преминало през касационен контрол от страна на ВАС. Върховният административен съд е отменил решение на АССГ № 749 от 07.02.2020 г. постановено по административно дело № 10253 / 2019 г. по описа на АССГ. Делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, съдържащи се в мотивите на решението на ВАС. Върховният административен съд е приел, че решението на АССГ е неправилно, като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи неговата отмяна. Решението на АССГ не съответства на разпоредбата на чл. 172а, ал. 2 АПК, тъй като не съдържа мотиви, от които да се установи, че съдът е извършил дължимата проверка за законосъобразността на оспорения акт. Съгласно разпоредбата на чл. 172а, ал. 2 от АПК съдът излага към решението си мотиви, въз основа на които то е постановено, които мотиви следва да съдържат становищата на страните, фактите по делото и правните изводи на съда. При мотивиране на фактическите и правни изводи на съда, същият следва да се произнесе по фактическите и правни доводи и възражения на страните, както и да обсъди събраните по делото доказателства, да посочи върху кои от тях основава приетата за установена фактическа обстановка, като обоснове приемането им или изключването им от доказателствения материал. Решението на АССГ не отговаря като съдържание на посочените законови изисквания. Спрямо приетите за установени от съда факти, не са изложени правни съображения, липсва изложение какво е приложението на закона към приетото като фактическа обстановка. Най – общо посоченото, че „хипотезата на чл. 99 от АПК е неприложима в случая, тъй като не са налични императивно заложените кумулативно дадени от законодателя предпоставки“, не съответства на изискването на закона за мотивиране на съдебния акт, с посочване на относимите към случая правни разпоредби и приложението им към конкретния спор. АССГ не е изложил мотиви относно приложението на чл. 99 АПК.

Административното производство пред КЕВР е образувано със заявление с вх. № Е-13-266-1 от 11.08.2017 г., подадено от [фирма]. С това заявление е било поискано изменение на цени на електрическата енергия, определени с Решение № Ц-24 от 30.06.2015 г. на КЕВР, с което в т. IV.3 за централата „БиоТЕЦ Е. Е. – С.“ е определена цена от 233, 89 лева / МВтЧ. Поискано е изменение и на цени за електрическа енергия, определени с Решение № Ц-17 от 30.06.2016 г. на КЕВР, с което в точка VIII.2 за централата „БиоТЕЦ Е. Е. – С.“ е определена цена от 234, 31 лева / МВтЧ. Със заявлението е поискано да бъде определена цена за обект „БиоТЕЦ Е. Е.-С.“ съобразно Решение № Ц-11 от 14.06.2017 г. на КЕВР за периодите от 01.07.2015 г. до 30.06.2016 г. и от 01.07.2016 г. до 30.06.2017 г. В обосновката към това заявление са посочени разпоредбите на чл. 99 от Административнопроцесуалния

кодекс (АПК), във връзка с чл. 21, ал. 1, т. 8 и чл. 30, ал. 1 от Закона за енергетиката, чл. 32, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) и чл. 20 от Наредба № 1 от 14.03.2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия (НРЦЕЕ).

Установява се от фактическа страна, че [фирма] е обжалвало пред компетентния съд решенията, чието изменение се иска с подаденото заявление с вх. № Е-13-266-1 от 11.08.2017 г., а именно Решение № Ц-24 от 30.06.2015 г. на КЕВР и Решение № Ц-17 от 30.06.2016 г. на КЕВР. Решение № Ц-24 от 30.06.2015 г. на КЕВР е стабилен административен акт, видно от Решение № 5569 от 08.08.2016 г. на Административен съд София - град, по адм. дело № 7950/2015 г., оставено в сила с Решение № 13415 от 07.11.2017 г. на Върховния административен съд (ВАС), Четвърто отделение по адм. дело № 11306/2016 г.

Решение № Ц-17 от 30.06.2016 г. на КЕВР е отменено и вместо него е постановено Решение № Ц-1 от 15.02.2019 г. на КЕВР.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Между страните не се спори, че заявлението, с което е започнало административното производство, се отнася до това, че от дружеството се иска възобновяване по смисъла на чл. 99 АПК на производството по две предходни решения на КЕВР. Не се спори между страните, че тези две предходни решения на КЕВР са преминали през съдебен контрол. Решение Ц – 24 / 30.06.2015 г. е оспорено пред съда и е влязло в сила предвид Решение № 13415 / 17.11.2017 г. по административно дело № 11306 / 16 г. на ВАС. Решение Ц – 17 / 30.06.2016 г. е оспорено пред съда и е отменено предвид решение № 5121 / 03.08.2017 г. на АССГ, потвърдено с Решение № 9156 / 04.07.2018 г. по административно дело № 11497 / 17 г. на ВАС.

Доколкото указанията на ВАС по тълкуването и прилагането на закона са задължителни при новото разглеждане на делото, следва да се изложат конкретни правни съображения относно приложението на разпоредбата на Глава 7 от АПК (чл. 99 и сл. от АПК), която носи наименованието „Възобновяване на производства по издаване на административни актове“. Разпоредбата на чл. 99 от АПК е озаглавена „Основания за възобновяване“. В изречение първо от тази разпоредба е посочено, че влязъл в сила индивидуален административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен органТова означава, че първото условие за възобновяване на един влязъл в сила административен акт е той да не е бил оспорен пред съда, независимо от изхода на оспорването. По отношение на отменен административен акт липсва правна възможност за възобновяване по реда на чл. 99 и следващите от АПК. Съгласно чл. 106 АПК, когато административният акт е бил оспорен пред съда, за възобновяването се прилага глава 14 от АПК.

С оглед задължителните указания на Върховния административен съд е необходимо да бъдат разгледани двете решения на КЕВР, по отношение на които е поискано възобновяване и които са били повод за регулаторния орган да се произнесе с решение, което пък е предмет на настоящото производство.

Решение № Ц – 17 / 30.06.2016 г. на КЕВР е било обжалвано от [фирма], в частта по т. VIII.2. С решението, в тази му част, считано от 01.07.2016 г. се определя актуализация на преференциалната цена за изкупуване на електрическа енергия,

произведена от възобновяеми източници – биомаса от дървесина, получена от дървесни отпадъци, от 234, 31 лева без ДДС, за електрически централи с инсталирана мощност до 5 М. и над 5 М., работещи чрез директно изгаряне на биомаса от дървесина, получена от дървесни остатъци, прочистване на гори, горско подрязване и други дървесни отпадъци, с комбинирано производство. По жалбата е образувано административно дело № 8362 по описа на АССГ за 2016 г. На 03.08.2017 г. е постановено решение, с което това решение на КЕВР (Ц – 17 / 30.06.2016 г.) е отменено. Преписката е върната на КЕВР за ново произнасяне. С решение от 04.07.2018 г. на ВАС този съдебен акт е оставен в сила.

Решение № Ц - 24 / 30.06.2015 г. на КЕВР е било обжалвано от [фирма], в частта му по т. IV и т. IX. С решението, в тази му част, считано от 01.07.2015 г. се определя актуализация на преференциална цена за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници – биомаса, получена от прочистване на гори, горско подрязване и други дървесни отпадъци без ДДС, за инсталирана мощност до 5 М.. По жалбата е образувано административно дело № 7950 по описа на АССГ за 2015 г. На 08.08.2016 г. е постановено решение, с което жалбата на [фирма] е отхвърлена. С решение от 07.11.2017 г. на ВАС този съдебен акт е оставен в сила.

Със заявление с вх. № Е-13-266-1 от 11.08.2017 г., подадено от [фирма], КЕВР е била сезирана с искане да бъде възобновено административното производство по посочените две решения. По-конкретно е било поискано изменение на цени на електрическата енергия, определени с Решение № Ц-24 от 30.06.2015 г., т. IV.3 на КЕВР и с Решение № Ц-17 от 30.06.2016 г., т. VIII.2 на КЕВР, като бъде определена цена за обект „БиоТЕЦ Е. Е.-С.“ съобразно Решение № Ц-11 от 14.06.2017г. на КЕВР за периодите от 01.07.2015 г. до 30.06.2016 г. и от 01.07.2016 г. до 30.06.2017 г.

С оглед на посоченото следва да се приеме, че жалбоподателят е поискал възобновяване на двете решения на КЕВР (Ц – 17 / 30.06.2016 г. и Ц – 24 / 30.06.2015 г.) именно в онези части, които са преминали съдебен контрол. Жалбоподателят изрично е посочил в своето заявление до регулаторния орган, че се основава на чл. 99 от АПК. В заявлението е посочено, че и двете решения на КЕВР (Ц – 17 / 30.06.2016 г. и Ц – 24 / 30.06.2015 г.) могат да бъдат изменени, включително когато съществено е нарушено някое от изискванията за законосъобразност, както и когато административният акт е основан на документ, който в впоследствие е бил изменен. Очевидно в заявлението на [фирма] са посочени като правни основания за възобновяване чл. 99, т. 1 и чл. 99, т. 4 АПК.

Възобновяването на административното производство е извънреден способ за контрол на административните актове (общи и индивидуални), които са придобили формална законна сила. Член 99 от АПК се състои от седем точки, които са правните основания за възобновяване на административното производство. Първото основание е, когато съществено е нарушено някое от изискванията за законосъобразност на акта (чл. 99, т. 1 АПК). По силата на разпоредбата на чл. 99, т. 4 АПК, когато административният акт е основан на документ, който по съдебен ред е признат за подправен, или на акт на съд или на друго държавно учреждение, който впоследствие е бил отменен, отново са налице предпоставки за възобновяване на административното производство.

По отношение на решение № Ц - 24 / 30.06.2015 г. на КЕВР, в посочената във заявлението част, не са били налице предпоставки за възобновяване на

производството. Беше посочено, че в тази му част решението е преминало през съдебен контрол. На 08.08.2016 г. е постановено решение на АССГ, с което жалбата на [фирма] е отхвърлена. С решение от 07.11.2017 г. на ВАС този съдебен акт е оставен в сила. Съгласно разпоредбата на чл. 99 от АПК, за да може да се възобнови едно производство по издаване на административен акт, то последният не трябва да е бил обжалван пред съда. Решението, с което е отхвърлено оспорване за отмяна на административен акт, е пречка за оспорването му като нищожен, както и за оспорването му на друго основание (чл. 177, ал. 3 АПК). Съгласно разпоредбата на чл. 106 от АПК, когато административният акт, съответно отказът да се издаде акт, е бил оспорен пред съда, за възобновяването се прилага глава четиринадесета. Съвкупният анализ на разпоредбите води до извод, че правилно КЕВР е отхвърлил искането за възобновяване на производството по издаване на решение № Ц - 24 / 30.06.2015 г.

По отношение на решение № Ц – 17 / 30.06.2016 г. на КЕВР, в посочената във заявлението част, отново се установява, че не са били налице предпоставки за възобновяване на производството. Това е така, защото това решение, в оспорената му част, е било отменено, отново в резултат на съдебен контрол. На 03.08.2017 г. е постановено решение, с което това решение на КЕВР (Ц – 17 / 30.06.2016 г.) е отменено. Преписката е върната на КЕВР за ново произнасяне. С решение от 04.07.2018 г. на ВАС този съдебен акт е оставен в сила. КЕВР, вместо отмененото решение Ц – 17 от 30.06.2019 г., в частта по т. VIII.2., се е произнесла с ново решение – Решение Ц – 1 от 15.02.2019 г. Анализът води до извод, че административният акт е бил отменен. Не е била налице възможност за възобновяване на производството по издаването му. Това е така, доколкото в правния мир актът не съществува, респ. няма правен механизъм, който да доведе до неговата отмяна, включително и чрез извънредния способ по чл. 99 АПК.

Съдът не намира за основателни доводите на жалбоподателя, че оспореното решение е нищожно, тъй като КЕВР не е спазила дадените указания на съда. Това е така, тъй като предмет на съдебното производство по административно дело № 10957 от 2017 г. АССГ е бил мълчалив отказ на КЕВР по заявление с вх. № Е-13-266-1 от 11.08.2017 г. В тази връзка са били и дадените от съда задължителни указания, а именно: Комисията да се произнесе с изричен акт. Решение № 3069 от 09.05.2018 г. по административно дело № 10957 от 2017 г. на АССГ е оставено в сила с Решение № 7758 от 23.05.2019 г. по административно дело № 8182 от 2018 г. на ВАС. Комисията за енергийно и водно регулиране се е произнесла с изричен акт № Ц – 30 от 16.08.2019 г. и в този смисъл указанията на съда са спазени. В обжалвания акт са изложени подробни мотиви защо не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл. 99 АПК. Изложени са конкретни мотиви относно приложението на чл. 32, ал. 1 от ЗЕВИ.

В този смисъл не се споделят доводите, изложени в жалбата, че са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на акта. Доколкото не са били налице предпоставките за възобновяване на административното производство, необсъждането на конкретните съображения за преференциалните цени не е съществено нарушение. По отношение на твърдението в жалбата, че липсват данни в производството по издаване на решението да е била сформирана работна група следва да се посочи, че такива данни има. По делото е приложена заповед № 3 – Е – 119 / 18.06.2019 г. (л. 260 от делото). Видно от нея е сформирана работна група от шестима души. Задачата на работната група е била да разгледа и анализира заявление с вх. № Е – 13 – 266 – 1 от 11.08.2017 г. от [фирма],

при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на Решение № 3069 от 09.05.2018 г. на АССГ, Трето отделение, 51 състав, потвърдено с Решение № 7758 от 23.05.2019 г. на ВАС. Същото важи и за обстоятелството, че липсват данни за изготвянето на доклад с проект на решение, по който жалбоподателят да вземе отношение. По делото е приложен такъв доклад (л. 250 - 254 от делото). Приложен е и проект на решение (л. 255 – 259 от делото). В случая от КЕВР е осъществена юридическа преценка на ключовия въпрос, дали са основания за възобновяване на производството по чл. 99 АПК, така както е заявено от [фирма]. Отговорът на този въпрос е отрицателен и той е мотивиран подробно в решението на КЕВР. Съгласно разпоредбата на чл. 103, ал. 4 АПК, ако искането за възобновяване е основателно, производството се възобновява по реда на глава пета. Глава пета от АПК урежда производството по издаване на административни актове. В раздел първи към глава пета е уредено производството по издаване на индивидуални административни актове. Именно в това производство административният орган е длъжен да осигури участието на страните (чл. 34 АПК); да обсъди обясненията и възраженията на заинтересованите организации (чл. 35 АПК) и т. н. При положение, че КЕВР е приел, че не са налице основания за възобновяване на производството по заявлението на [фирма], е било безпредметно да се прилагат правилата на АПК, които уреждат производството по издаване на индивидуални административни актове.

Не се споделят и аргументите в жалбата, че решение № Ц – 30 от 16.08.2019 г. на КЕВР противоречи на целите на закона. Това решение е постановено в резултат от заявление до регулаторния орган от [фирма], в който е посочено, че се иска възобновяване на производството. Комисията за енергийно и водно регулиране е установила, че не са налице основания за възобновяване на производството и е отказала възобновяване със своето решение. Такова правомощие тя има – чл. 103, ал. 3 АПК, където е посочено, че отказът да се допусне възобновяване може да се оспорва по реда на глава десета, раздел IV (който между другото урежда случаи, при които жалбата се разглежда от съда в закрито заседание).

Обжалваното решение № Ц – 30 от 16.08.2019 г. на КЕВР е законосъобразно. Беше посочено, че възобновяването на административното производство по реда на чл. 99 и следващите от АПК е извънреден способ за контрол върху административните актове. Законодателят е поставил редица условия, които трябва да са налице, за да може да се развие това производство. Ограниченията са в няколко насоки. На първо място, административният акт, чиято отмяна се иска по реда на чл. 99 АПК, не следва да е преминал през съдебен контрол. На второ място, следва да са спазени сроковете, в които може да се иска и да се осъществи възобновяване. Сроковете са от вида преклузивни. Възобновяването на производството по чл. 99, т. 1 АПК може да се направи в 3 – месечен срок от влизане в сила на акта (чл. 102, ал. 1 АПК). Възобновяване на производството по чл. 99, т. 2 – 7 може да се направи в тримесечен срок от узнаване на обстоятелството, което служи за отмяна или изменение на акта, но не по-късно от една година от възникване на основанието. Когато възникването на основанието предхожда издаването на административния акт, началният момент на срока за възобновяване е влизането в сила на акта (чл. 102, ал. 2 АПК). На трето място, възобновяването на административното производство, което е приключило с издаване на индивидуален административен акт, може да се приложи по отношение на унищожаваните административни актове. За нищожните

административни актове то е неприложимо. В разпоредбата на чл. 99 АПК се използват изразите „се отменят или изменят“. Кодексът въвежда презумпцията, че административните актове, по отношение на които са налице предпоставките за възобновяване на административното производство, са унищожени. В противен случай чл. 99 АПК би използвал и израза „се обявяват за нищожни“. При посочените по-горе условия за възобновяване се стига до извод, че то е възможно при извънредни случаи. Законодателят е установил редица процесуални предпоставки, както положителни, така и отрицателни, за да може да се възобнови едно приключило административно производство по издаване на административен акт. В конкретния случай КЕВР е стигнал до единствено законосъобразния извод, че възобновяването на производството по двете решения (Ц – 17 / 30.06.2016 г. и Ц – 24 / 30.06.2015 г.) е било невъзможно. И двата административни акта са преминали през съдебен контрол. От тази гледна точка решение № Ц – 30 от 16.08.2019 г. на КЕВР е законосъобразно.

В хода на съдебното производство са приети други решения на КЕВР. Чрез тях жалбоподателят доказва тезата, че административната практика на КЕВР допуска възобновяване на производство по вече взети решения на КЕВР, включително и по отношение на влезли в сила. Приложени и приети па делото са: решение Ц – 25 от 24.06.2020 г.; Решение Ц – 29 от 25.07.2019 г.; Решение Ц – 6 от 29.03.2018 г.; Решение Ц – 1 от 28.01.2015 г. Анализът на тези решение води до извода, че те се отнасят за други хипотези на закона. Решение Ц – 25 от 24.06.2020 г. на КЕВР е прието на основание чл. 62, ал. 1 и ал. 2 АПК, във връзка с чл. 13, ал. 8 ЗЕ и § 2, ал. 6 и ал. 7 от ПЗР към Закона за допълнение на ЗЕ. Решението се отнася до поправка на очевидна фактическа грешка. Решение Ц – 29 от 25.07.2019 г. на КЕВР е прието на основание чл. 62, ал. 1 АПК, като с него на практика се отстраняват допуснати непълноти в акта (допълване на мотивите и на диспозитива на предходни решения на КЕВР). Решение № Ц – 6 от 29.03.2018 г. на КЕВР представлява отказ за изменение на вече действащи цени на електрическа и топлинна енергия. Решение Ц – 1 от 28.01.2015 г. е прието във връзка с определяне на нови преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 М.. Посочените решения на КЕВР са неотнормисими към предмета на делото, доколкото не установяват административна практика, която да е сходна с настоящия случай.

Жалбоподателят се позовава и на чл. 21, ал. 1, т. 8 и чл. 30, ал. 1 от ЗЕ, уреждащи случаите, в които КЕВР регулира цените на електрическата енергия по силата на същия закон. Разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗЕ определя правомощието на КЕВР да осъществява регулиране на цените в случаите, предвидени в този закон, както и да определя ежегодно пределна цена за сключване на сделки на пазара на балансираща енергия (чл. 21, ал. 1, т. 8 ЗЕ). Член 30, ал. 1 ЗЕ изчерпателно изброява кои цени подлежат на регулиране от КЕВР. Прегледът на посочените разпоредби не води до извод, че е налице особено производство по възобновяване, което да изключва общите правила на чл. 99 и следващите от АПК.

Следва да се отбележи, че определянето и актуализирането на преференциални цени на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, се извършва по реда на Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ), който е специален спрямо ЗЕ. В тази връзка се споделят изложените аргументи в писмената защита на процесуалните представители на КЕВР. В заявлението на [фирма] е посочено като

правно основание за възобновяване чл. 32, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЕВИ. Разпоредбата на чл. 32, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗЕВИ гласи, че КЕВР определя преференциални цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници: 1. ежегодно в срок до 30 юни; 2. когато в резултат на извършен анализ на ценообразуващите елементи по ал. 2 констатира съществено изменение на някой от тях. Анализът на тези разпоредби отново не води до извод, че в ЗЕВИ е установено специален ред за възобновяване на производството.

Съгласно разпоредбата на чл. 31, ал. 1 и ал. 4 от ЗЕВИ електрическата енергия от възобновяеми източници се изкупува от обществения доставчик, съответно от крайните снабдители по определената от КЕВР преференциална цена, действаща към датата на въвеждане в експлоатация по смисъла на Закона за устройство на територията на енергийния обект за производство на електрическа енергия. Цената на електрическата енергия от възобновяеми източници, не се изменя за срока на договора за изкупуване, освен в случаите когато тази цена е актуализирана с решение на КЕВР, като след изтичане на този срок преференции за цените не се предоставят (чл. 31, ал. 4 ЗЕВИ).

По отношение на енергийния обект, собственост на жалбоподателя [фирма] е прието да се прилага цената за изкупуване на електрическата енергия, произведена от електрически централи с инсталирана мощност до 5 MW, работещи чрез директно изгаряне на биомаса от дървесина, получена от дървесни остатъци, прочистване на гори, горско подрязване и други дървесни отпадъци, с комбинирано производство, определена в т. I.28 от Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г. на КЕВР и съответно нейните актуализации с последващи ежегодни решения на КЕВР - Решение № Ц-13 от 01.07.2014 г., т.П.2, Решение № Ц-24 от 30.06.2015 г., т. IV.3, Решение № Ц-17 от 30.06.2016 г., т. VIII.2, както и Решение № Ц-17 от 01.07.2017 г., т. VII.2, приети на основание чл. 32, ал. 4 от ЗЕВИ. Съгласно същите КЕВР ежегодно до 30 юни актуализира преференциалната цена на електрическата енергия, произведена от биомаса, с коефициент, отразяващ изменението на стойността на разходите за суровини за производство на енергия, разходите за горива за транспорт и разходите за труд и работна заплата.

Споделят се аргументите на КЕВР, че в настоящия случай е неприложима разпоредбата на чл. 32, ал. 1, т. 1 от ЗЕВИ, според която КЕВР определя преференциални цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 М., ежегодно в срок до 30 юни. Определените на основание горните разпоредби преференциални цени се прилагат считано от 1 юли на съответната година до 30 юни на следващата календарна година и са относими към всеки обект за производство на електрическа енергия, който ще бъде въведен в експлоатация именно в този период.

Неоснователно е и позоваването на чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗЕВИ, който предвижда нарочен механизъм за изменение на действащите в рамките на ценовия период преференциалните цени, като по силата на която Комисията определя преференциални цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, с изключение на енергията, произведена от водноелектрически централи с инсталирана мощност над 10 М., когато в резултат на извършен анализ на ценообразуващите елементи на преференциалните цени констатира съществено изменение на някой от тях. По смисъла на § 1, т. 28 от ДР на

ЗЕВИ „съществено изменение на ценообразуващ елемент” е такова изменение, при което се констатира разлика с повече от 10 на сто между стойността на ценообразуващия елемент към датата на анализа и стойността му към датата на решението, с което са определени преференциални цени. Решение № Ц – 24 от 30.06.2015 г. и Решение № Ц – 17 от 30.06.2016 г. са се отнасяли за периоди, които при подаване на заявление с вх. № Е – 13-266-1 от 11.08.2017 г. не биха могли да попаднат в приложното поле на чл. 31, ал. 1, т. 2 от ЗЕВИ.

Неоснователно се твърди от жалбоподателя, че Решение № Ц-11 от 14.06.2017 г. на КЕВР е решение за изменение на цените за минал период. Решението е постановено от КЕВР след отмяна на Решение № Ц-1 от 28.01.2015 г. на КЕВР, в изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с Решение № 1320 от 29.02.2016 г. на Административен съд София - град по административно дело № 4882 от 2015 г., оставено в сила с Решение № 1549 от 07.02.2017 г. на ВАС по административно дело № 5102 от 2016 г. В тази връзка, със същото е определена нова преференциална цена на електрическата енергия, произведена от електрически централи с инсталирана мощност до 5 MW, работещи чрез директно изгаряне на биомаса от дървесина, получена от дървесни остатъци, прочистване на гори, горско подрязване и други дървесни отпадъци, с комбинирано производство, която ще бъде прилагана по отношение на енергийни обекти, въведени в експлоатация по смисъла на Закона за устройство на територията през периода от 01.02.2015 г. до 06.03.2015 г. Горното се подкрепя и от самия жалбоподател, че по отношение на него не се прилага цената определена с Решение № Ц-11 от 14.06.2017 г. на КЕВР.

Съгласно чл. 32, ал. 4 от ЗЕВИ Комисията, ежегодно, до 30 юни актуализира преференциалната цена на електрическата енергия, произведена от биомаса, с коефициент, който отразява изменението на стойността на ценообразуващите елементи по ал. 2, т. 6, 7 и 8 на чл. 32 от ЗЕВИ, а именно: разходите за суровини за производство на енергия; разходите за горива за транспорта; разходите за труд и работна заплата. Останалите ценообразуващи елементи са определени в Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г. на КЕВР, в частта му по раздел I.28, когато за първи път е определена преференциалната цена за изкупуване на електрическата енергия за групата производители, в която попада централата на жалбоподателя. Решение № Ц-19 от 28.06.2013 г. в посочената част е влязло в законна сила, в тази връзка и съответно цената и ценообразуващите я елементи не могат да бъдат променяни.

Горните изводи не се разколебават и от анализа на разпоредбите на Наредба № 1 от 14.03.2017 г. за регулиране на цените на електрическата енергия, издадена от председателя на КЕВР. Член 20, ал. 1 от Наредбата гласи, че Комисията определя преференциални цени на електрическата енергия от възобновяеми източници и технологии, предвидени в Закона за енергията от възобновяеми източници въз основа на критериите и ценообразуващите елементи, посочени в същия закон. Съгласно алинея 5 на същия член, преференциалните цени по ал. 1 се определят ежегодно в срок до 30 юни или когато в резултат на извършен анализ на ценообразуващите елементи се констатира съществено изменение на някой от тях.

От анализа на горните разпоредби е видно, че ЗЕ, както и ЗЕВИ не регламентират основание, въз основа на което [фирма] да подава заявление за изменение на преференциални цени, актуализирани с решения на КЕВР за предходни ценови периоди, които се прилагат по отношение на жалбоподателя. Не са били налице основания за възобновяване на производството по реда на чл. 99 АПК.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да се уважи в размера от 200 лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 45 - ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Т., [улица], ет.6, представлявано от управителя Н. П. Я., чрез адв. Е. Й. - Й. от САК срещу Решение № Ц-30 от 16.08.2019 г. на КЕВР.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н Т., [улица], ет.6, представлявано от управителя Н. П. Я. да заплати на КЕВР направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: